

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

17 юни 1981 година*

“Неизпълнение на задължение – Мерки, с равностоен ефект на количествени ограничения”

По дело 113/80

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Rolf Wagenbauer, в качеството на представител, подпомаган от г-н Peter Oliver, член на правната служба, със служебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Mario Cervino, юриконсулт на Комисията, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ищец,

срещу

Ирландия, за която се явява г-н Louis J. Dockery, Chief State Solicitor, в качеството на представител, със служебен адрес в Люксембург при ирландското посолство, 28 Route d ' Arlon,

ответник,

с предмет иск за установяване на неизпълнение, в резултат на поддържането в сила от страна на Ирландия на Merchandise Marks (ограничение върху продажбата на внесени бижута) Решение 1971 г., S.I. № 306 от 1971 г. (Iris Oifigiuil от 26 ноември 1971 г.) и на Merchandise Marks (ограничение върху вноса на бижута) Решение 1971 г., S.I. № 307 от 1971 г. (Iris Oifigiuil от 26 ноември 1971 г.), които противоречат на член 30 от Договора за ЕИО, Ирландия не е изпълнила своите задължения съгласно Договора,

СЪДЪТ,

в състав: г-н P. Pescatore, председател на втори състав, изпълняващ длъжността председател, лорд Mackenzie Stuart и г-н T. Koopmans (председатели на състав), г-н A. O'Keefe, г-н G. Bosco, г-н A. Touffait, г-н O. Due, г-н U. Everling и г-н A. Chloros, съдии,

генерален адвокат : г-н F. Capotorti,

секретар: г-н A. Van. Houtte,

постанови настоящото

Решение

* Език на производството: английски.

1 С молба, подадена в секретариата на Съда на 28 април 1980 г., Комисията започна производство съгласно член 169 от Договора за ЕИО, за установяване на неизпълнение, от страна на Ирландия на задълженията Ж съгласно член 30 от Договора за ЕИО чрез налагане на изискване спрямо вносните стоки, които попадат в обхвата на Merchandise Marks (ограничение върху продажбата на внесени бижута) Решение 1971 г., S.I. № 306 от 1971 г. (Iris Oifigiúil от 26 ноември 1971 г.) и на Merchandise Marks (ограничение върху вноса на бижута) Решение 1971 г., S.I. № 307 от 1971 г. (Iris Oifigiúil от 26 ноември 1971 г.) да носят обозначение за произход или да са обозначени с думата „чужда стока“.

2 Съгласно обяснителните бележки към него, законов акт № 306 (наричан от тук нататък „постановление за продажбата“ забранява продажбата или излагането за продажба на внесени бижутерийни артикули, които изобразяват мотиви или които притежават белези, които навеждат на мисълта, че са ирландски сувенири, например ирландски герой, събитие или сцена, ловджийска хрътка, кръгла кула, шамрок и други и законов акт № 307 (наричан от тук нататък „постановление за вноса“ забранява вноса на такива артикули освен ако, в някои от случаите, те са снабдени с обозначение за тяхната страна на произход или думата „чужда стока“.

3 Разглежданите артикули са изброени в списък към всяко постановление. За да попадне в обхвата на постановленията, обаче артикулят трябва да бъде изработен от ценен метал или дубле или от неблагороден метал, включително гланцирани или посребрени или позлатени артикули, подходящи за обков.

4 Според становището на Комисията, ограниченията върху свободното движение на стоките обхванати от двете постановления съставляват мерки с равностоен ефект на количествени ограничения върху вноса, в противоречие с разпоредбите на член 30 от Договора за ЕИО; тя също така отбелязва, че съгласно член 2, параграф 3, буква е от Директива 70/50/ЕИО от 22 декември 1969 г., основаваща се на разпоредбите на член 33, параграф 7 от Договора, относно премахването на мерки с равностоен ефект на количествени ограничения върху вноса и не попадат в обхвата на други разпоредби, приети в съответствие с Договора за ЕИО (ОВ, специално издание на английски език 1970 (i), стр. 17) „мерки, които намаляват стойността на внесени стоки, по-специално като причиняват намаляване на тяхната истинска стойност, или повишават техните цени“, трябва да се разглеждат като мерки с равностоен ефект на количествени ограничения, в нарушение на член 30 от Договора за ЕИО.

5 Ирландското правителство не оспорва съответното въздействие на тези постановления върху свободното движение на стоки. То твърди, обаче, че оспорваните мерки са оправдани в интерес на закрилата на потребителите и на лоялността на търговските сделки между производителите. В това отношение, то се позовава на член 36 от Договора, който предвижда, че членове 30 до 34 не изключват забраните или ограниченията върху вноса, основаващи се на съображенията за обществен ред или закрилата на индустриалната и търговската собственост.

6 Ответникът, обаче, греши като се позовава на член 36 от Договора като правно основание на неговото твърдение.

7 Всъщност, тъй като Съдът е постановил в свое Решение от 25 януари 1977 г. по дело *Vauhuus* (46/76, *Recueil*, стр. 5), че член 36 от Договора „съставлява изключение от основното правило, че трябва да бъдат премахнати всички пречки пред свободното движение на стоки между държавите-членки и трябва да бъде тълкуван стриктно”, посочените там изключения не могат да обхванат други случаи, различни от тези, които са предвидени изрично.

8 С оглед на обстоятелството, че нито защитата на потребителите, нито лоялността на търговските сделки се включват в изключенията, установени в член 36, на тези основания не може да се прави позоваване във връзка с този член.

9 Обаче, тъй като ирландското правителство описва своя източник за тези схващания като „основен въпрос в това производство”, необходимо е да се изследва този довод във връзка с член 30 и да се разгледа дали е възможно, при опиране на тези схващания, да се каже дали ирландските постановления не са мерки, имащи равностоен на количествени ограничения ефект върху вноса по смисъла на този член, като се има предвид, че, съгласно утвърдената практика на Съда, такива мерки обхващат „всички търговски правила, приети от държавите-членки, които могат да попречат, пряко или косвено, реално или потенциално, на търговията вътре в Общността” (Решение от 11 юли 1974 година по дело *Dassonville* (8/74, *Recueil*, стр. 837).

10 В тази връзка, Съдът няколкократно е потвърждавал (в решенията от 20 февруари 1979 г. по дело *Rewe*, (120/78 *Recueil*, стр. 649), Решение от 26 юни 1980 г., по дело *Gilli and Andres* (788/79 *Recueil*, стр. 2071), Решение от 19 февруари 1981 г., по дело *Kelderman* (130/80, *Recueil*, стр. все още не е публикувано), че „при отсъствието на общи правила във връзка с производството и търговията на разглежданите продукти, държавите-членки трябва да регулират всички въпроси във връзка с тяхното производство, разпространение и потребление в рамките на тяхната територия, при спазване на условието обаче, че тези правила не съставляват пречка... пред търговията вътре в Общността” и че „само когато националните правила, които се прилагат без дискриминация, както към национални, така и към внесени продукти, могат да бъдат оправдани като необходими, за да се удовлетворят императивните изисквания във връзка по-специално с... лоялността на търговските сделки и защитата на потребителя, те могат да съставляват изключение от изискванията, произтичащи съгласно член 30”.

11 Разглежданите постановления в настоящия случай не са мерки, които се прилагат без да се прави разграничение спрямо национални продукти и спрямо внесени продукти, а по-скоро са набор от правила, които се прилагат само спрямо внесени продукти и следователно, са дискриминиращи по естеството си, с последицата, че разглежданите мерки не попадат в обхвата на цитираните по-горе решения, които се отнасят изключително до разпоредби, които регламентират по еднакъв начин търговията с национални продукти и с внесени продукти.

12 Ирландското правителство признава, че оспорените мерки се прилагат само спрямо внесени артикули и прави техния внос и продажба по-трудни отколкото продажбата на национални продукти. То твърди, обаче, че тази разлика в третирането, на вътрешни артикули и на внесени артикули не съставлява дискриминация поради това, че артикулите, посочени в оспорените постановления, представляват предимно сувенири; Привлекателността на подобни артикули произтича преди всичко от факта, че те са произведени на мястото, където те са били закупени, и те сами по себе си носят косвено обозначение за техния ирландски произход, като това има за резултат, че купувачът би бил подведен, ако закупеният в Ирландия сувенир е бил произведен другаде. Следователно, изискването всички внесени „сувенири“ обхванати от двете постановления, да бъдат снабдени с обозначение за произход е оправдано и по никакъв начин не съставлява дискриминация, тъй като разглежданите артикули са различни, поради разликите между техните основни белези.

13 Комисията отхвърля такива доводи, като се позовава на Решението от 20 февруари 1975 г. по дело 12/74 (Комисията срещу Федерална република Германия Resueil, стр. 191), тя отбелязва, че не е необходимо купувачът да знае дали даден продукт има определен произход или не, освен ако такъв произход предполага определено качество, основни материали или начин на производство или особено място във фолклора или традицията на въпросния регион; тъй като никой от артикулите, посочени в постановленията, не притежава тези белези, въпросните мерки не могат да бъдат оправдани и следователно са „явно дискриминиращи“.

14 Следователно, необходимо е да се прецени дали оспорваните мерки на практика са дискриминиращи или те съставляват само привидна дискриминация.

15 Сувенирите, посочени в постановлението за продажба и в постановлението за вноса по принцип представляват артикули за украса с ниска търговска стойност, които представят или обхващат мотив или емблема, която напомня някое ирландско място, предмет, герой или историческо събитие или които напомнят някакъв ирландски символ и тяхната стойност произтича от факта, че купувачът, който най-често е турист, ги купува на съответното място. Съществените белези на разглежданите сувенири е, че те съставляват образен спомен от посетеното място, което само по себе си не означава, че даден сувенир, както се определя в постановленията, задължително трябва да бъде изработен в страната на произход.

16 Освен това, като се остави настрана застъпваният от Комисията довод - с оглед на артикулите, обхванати от оспорваните постановления – че не би било достатъчно да се изисква обозначение за произход, което да бъде прикрепено също така към национални продукти, важно е да се отбележи, че интересите на потребителите и лоялната търговия биха били достатъчно защитени, ако бъде оставено на вътрешните производители да предприемат подходящи действия като поставяне, ако те така пожелаят, на тяхната марка за произход към собствените им продукти или опаковки.

17 По този начин, като се предоставя на сувенирите, внесени от другите държави-членки, достъп до вътрешния пазар само при условие, че те носят обозначение за произход, докато такъв белег не се изисква в случая на национални продукти, разпоредбите, които се съдържат в постановлението за продажба и в постановлението за внос, безспорно съставляват дискриминираща мярка.

18 Следователно, изводът, който следва да се направи е, че изискването към всички сувенири и бижутерийни артикули, внесени от другите държави-членки, които попадат в обхвата на постановлението за продажбата и постановлението за вноса, да носят обозначение за произход или думата „чужда стока”, ирландските правила съставляват мярка с равностоен ефект по смисъла на член 30 от Договора за ЕИО. Следователно, Ирландия не е изпълнила своите задължения съгласно този член.

По съдебните разноски

19 Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане

20 В настоящия случай, тъй като ответникът е загубилата страна, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения, Съдът реши:

1. Постановява, че чрез изискването спрямо всички артикули, внесени от другите държави-членки, които попадат в обхвата на Merchandise Marks (ограничение върху продажбата на внесени бижута) Решение 1971 г., S.I. № 306 от 1971 г. (Iris Oifigiúil от 26 ноември 1971 г.) и на Merchandise Marks (ограничение върху вноса на бижута) Решение 1971 г., S.I. № 307 от 1971 г. (Iris Oifigiúil от 26 ноември 1971 г.) да носят обозначение за произход или думата „чужда стока”, Ирландия не е изпълнила своите задължения съгласно член 30 от Договора за ЕИО.

2. Осъжда ответникът да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 юни 1981 година.

Подписи